

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

BROJ: 51 0 P 182645 22 GŽ

Novi Travnik, 01.06.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Stana Imamović, kao predsjednica vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice-protutužene K.S iz T. ul. koju zastupa punomoćnik Ajdin Zlotrg, advokat iz Travnika, ul.Bosanska 63, protiv tuženog-protutužitelja A.R. iz T., ul. ... kojeg zastupa punomoćnik Emir Burak, advokat iz Travnika, ul. Bosanska – lamela III, radi utvrđenja i podjele bračne stečevine, vrijednost spora 35.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog zastupanog po punomoćniku izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 P 182645 20 P od 14.12.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 01.06.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku, broj 51 0 P 182645 20 P od 14.12.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odlučeno je kako slijedi:

„Utvrdjuje se da bračnu stečevinu tužiteljice K.S. i tuženog A.R., čine nekretnine označene kao k.p. broj 918/2 i 919/1, ukupne površine 2928 m², koje su upisane u PL br. 874 KO, a koja odgovara parceli upisanoj u z.k. ul.br. 383 KO ... 95/864 dijela upisanih u A-listu, zatim parcele k.p.br. 900/4, 901/1, 918/1 i 920, također upisane u PL br. 874 KO, a koje odgovaraju nekretninama upisanim u z.k. ul. br. 383 KO sa 190/1728 dijela sa jednakim (po 1/2) suvlasničkim dijelovima, pa je dosljedno tome tuženi dužan trpjeti da se u zemljišnoj knjizi i katastarskom operatu K.S. upiše kao suvlasnik sa dijelom 1/2.

Utvrdjuje se da su novčana sredstva od prodaje PMV Golf, broj šasije WVWZZZ1JZ1W680662, a na osnovu Ugovora o komisionoj prodaji motornih vozila od 02.02.2016.godine, u iznosu od 4.000,00 KM bračna stečevina parničnih stranaka, te se slijedom toga obavezuje tuženi da isplati tužiteljici polovinu navedenog iznosa, odnosno iznos od 2.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02.02.2016.godine.

Utvrdjuje se da su parnične stranke novčana sredstva kod SPARKASSE BANK d.d. po osnovu Ugovora o kreditu broj 84541/7 u ukupnom iznosu od 1.107,26 KM

iskoristili za potrebe bračne zajednice, stoga se tužiteljica/protutužena obavezuje da tuženom/protutužitelju isplati polovinu naznačenih sredstava odnosno iznos od 553,64 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana kada je dug izmiren odnosno od dana 21.08.2017.godine, pa do konačne isplate.

Utvrđuje se da su parnične stranke novčana sredstva kod Intesa Sanpaolo Bank po osnovu tekućeg računa broj 346170 u ukupnom iznosu od 2.597,83 KM iskoristili za potrebe bračne zajednice, stoga se tužiteljica/protutužena obavezuje da tuženom/protutužitelju isplati polovinu naznačenih sredstava odnosno iznos od 1.298,91 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.09.2017.godine, pa do konačne isplate.

ODBIJA SE kao neosnovan protutužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Utvrđuje se da su novčana sredstva po osnovu Ugovora o kreditu broj 12355/08 od 28.02.2008.godine zaključen između tužiteljice i Uni Credit Bank d.d. Mostar u iznosu od 6.835,41,00 KM, koje je tuženi/protutužitelj u cijelosti vratio banci, bračna stečevina parničnih stranaka, te se obavezuje tužiteljica/protutužena da tuženom/protutužitelju isplati ½ navedenih sredstava odnosno iznos od 3.417,70 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 21.08.2017.godine, pa do konačne isplate.“

Tuženi je dužan tužiteljici nadoknaditi troškove postupka u iznosu od 3.919,91 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema ove presude.“

Protiv citirane prvostepene presude tuženi zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu pobija u dijelu u kojem je odbijen sa protutužbenim zahtjevom, kao i u dijelu odluke suda o troškovima postupka, iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH, s prijedlogom drugostepenom sudu da pobijanu odluku preinači tako što će u cijelosti usvojiti protutužbeni zahtjev tuženog te o troškovima postupka odlučiti na način da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. U obrazloženju žalbe se navodi da sud nije odlučio o prigovoru tuženog vezano za označenu vrijednost spora, a što je utjecalo na donošenje pravilne odluke suda o troškovima postupka kao i to da isti nisu pravilno obračunati. U pogledu odbijajućeg dijela protutužbenog zahtjeva žalitelj ističe da je izvedenim dokazima koje detaljno elaborira, i za razliku od obrazloženja prvostepenog suda, dokazao osnovanost istog, slijedom čega predlaže donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Tužiteljica zastupana po punomoćniku u obrazloženom odgovoru na žalbu istu je osporila u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu žalitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga iz žalbe i po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba nije osnovana.

Iz spisa predmeta, proizlazi da je dana 30.12.2020.godine podnesena tužba tužiteljice protiv tuženog radi utvrđenja bračne stečevine, vrijednost spora 35.000,00 KM. Dakle, da označene nekretnine čine bračnu stečevinu parničnih stranaka i dosljedno tome da im pripada pravo suvlasništva sa $\frac{1}{2}$ na predmetnim nekretninama te da se u zemljišnim knjigama i katastarskom operatu tužiteljica se upiše sa $\frac{1}{2}$ suvlasništva, kao i motorno vozilo Golf broj šasije WVWZZZ1JZ1W680662, koje je tuženi Ugovorom o komisionoj prodaji motornih vozila od 2.2.2016.godine isto prodao za iznos od 4.000,00 KM, pa da slijedom toga tuženi je dužan tužiteljici isplatiti $\frac{1}{2}$ od ovog iznosa, odnosno iznos od 2.000,00 KM sa zateznom kamatom počev od 2.2.2016.godine, kao dana prodaje vozila, kao i da tuženi nadoknadi tužiteljici troškove postupka.

Tuženi u odgovoru na tužbu, odnosno tokom postupka je učinio nespornim tužbeni zahtjev tužiteljice, ali je istovremeno podnio protutužbeni zahtjev koji je opredijelio shodno nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke, a kako je to pobliže navedeno u izreci pobijane presude.

Među parničnim strankama je nesporno da su dana 23.1.2005.godine zaključili brak, te da je isti razveden dana 28.1.2016.godine.

Kako je među parničnim strankama u toku postupka učinjeno nespornim da nekretnine koje su predmet tužbenog zahtjeva stečene za vrijeme trajanja bračne zajednice, pa time i da je nesporno da je tužiteljica suvlasnik sa po $\frac{1}{2}$ na predmetnim nekretninama shodno citiranim odredbama Porodičnog zakona F BiH, kao i to da bračnu stečevinu je činilo i motorno vozilo Golf koje je tuženi prodao za iznos od 4.000,00 KM, pa da slijedom toga tužiteljica jeste bila suvlasnik ovog vozila sa $\frac{1}{2}$ i da joj je tuženi dužan isplatiti iznos od 2.000 KM, slijedom čega je prvostepeni sud donio odluku kojom usvaja tuženi zahtjev tužiteljice kao u stavu prvom i drugom izreke pobijane presude.

Među parničnim strankama je sporno da li obaveze koje su nastale po osnovu ugovora o kreditu, te zaduženje na tekućem računu tuženog u vidu prekoračenja, predstavljaju obaveze koje su nastala u toku trajanja bračne zajednice, tj. osnovanost i visina protutužbenog zahtjeva.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je cijeneći provedene dokaze kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi shodno članu 7.,8.,123 i 126. Zakona o parničnom postupku, u pogledu protutužbenog zahtjeva odlučio kao u izreci pobijane presude iz slijedećih razloga, a što se može sumirati na način: da obaveze koje su nastale po osnovu Ugovora o kreditu broj 84541/7 zaključen između tuženog i Sparkasse i koje na dan 1.10.2015.godine kada je prestala postojati faktička bračna zajednica, iznosi 1.107,26 KM, kao i dug po osnovu duga na tekućem računu tuženog koji na dan 1.10.2015.godine zajedno sa kamatama i troškovima iznosi 2.597,83 KM, a koje dugove je u cijelosti izmirio tuženi, predstavljaju obaveze koje su nastala za vrijeme trajanja braka i imaju se smatrati da su sredstva utrošena za podmirenje tekućih potreba bračne odnosno porodične zajednice, a sve shodno odredbi člana 262. Porodičnog zakona F BiH. Kako su navedena dugovanja koja su u vrijeme prekida bračne zajednice iznosila kako je to opredijeljeno u tužbenom zahtjevu u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke i predstavljaju

obaveze koje su nastale za vrijeme trajanja braka, to sud zaključuje da je tužiteljica odnosno protutužena dužna isplatiti $\frac{1}{2}$ od navedenih iznosa ukupnog duga na dan 1.10.2015.godine, a kako je to i navedeno u opredjeljenom tužbenom zahtjevu.

U pogledu obaveza koje su nastale po osnovu Ugovora o kreditu kod UniCredit bank, broj 1235/08 koji je zaključen sa tužiteljicom K.S. odnosno R., prema ocjeni prvostepenog suda protutužbeni zahtjev je u ovom dijelu neosnovan. Navedeno obrazlaže time da po ovom ugovoru koji je zaključen između tužiteljice i banke, dospjeli dug na dan 1.10.2015.godine je iznosio 6.835,41 KM, a dio tog duga u iznosu od 1.824,00 KM je uplatio dana 21.8.2017.godine otac tuženog, što tuženi tvrdi, svjedok A.R. izjavio, a tužiteljica nije osporavala. Time je vraćen dio preostalog duga koji je iznosio oko 7.000,00 KM što su izjavili i tužiteljica i tuženi, a koji dug je nastao kao obaveza za vrijeme trajanja bračne zajednice i za što se također ima smatrati da predstavljaju sredstva za podmirenje potreba bračne zajednice ili za podmirenje tekućih obaveza, pa je neosnovano da tuženi – protutužitelj traži isplatu pola od ukupnog dospjelog duga koji je u većem dijelu izmirila tužiteljica-protutužena, a tuženi samo u iznosu do 1.824,00 KM, jer drugačije nije dokazao u toku postupka. U ovom dijelu prvostepeni sud nije prihvatio kao osnovane navodi svjedoka A.R. koji je ujedno i otac tuženog, i koji ima interes da tuženi kao njegov sin uspije u ovom parničnom postupku, tj. da je vršio uplate na ime duga po ovom kreditu, a iz potvrda banke ne proizilazi drugačije, slijedom čega je protutužbeni zahtjev tuženog u ovom dijelu odbio kao neosnovan.

Odluka o zakonskim zateznim kamatama temelji se na odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, „Službeni list R BiH“, broj 2/92, 13/93 i 13/94, „Službene novine F BiH“, broj 29/03 i 42/11).

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi člana 386., a u vezi sa članom 387. Zakona o parničnom postupku F BiH, tj. kako je tužiteljica u cijelosti uspjela sa tužbenim zahtjevom to sud nalazi da je osnovan zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 5.108,01 KM, no kako je i tuženi djelimično uspio sa protutužbenim zahtjevom tj. u iznosu od 1.188,10 KM, slijedom čega je u konačnici obavezao tuženog da tužiteljici nadoknadi troškove postupka u iznosu od 3.919,91 KM.

Za ovakvu svoju odluku prvostepeni sud je iznio potpuno jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju pobijane odluke, tj. na način kako je to propisano odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Suprotno navodima žalbe prvostepeni sud je svoje uvjerenje o neosnovanosti dijela protutužbenog zahtjeva formirao na temelju cjelokupne dokazne građe kako materijalnih dokaza, nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, tako i iskaza parničnih stranaka, kao i iskaza svjedoka te njihovom ocjenom kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu, dakle na način kako je to propisano odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku, te u pogledu odlučnih činjenica iznio potpuno jasne i uvjerljive razloge koje su rukovodile sud u donošenju prednje odluke i na koje utvrđeno činjenično stanje je pravilno primijenio materijalno pravo.

Dakle, kod nesporne činjenice da je po Ugovoru o kreditu kod UniCredit bank, broj 1235/08 tužiteljica bila korisnik i obaveznik vraćanja predmetnog duga, a kako to i proizilazi iz analitičke kartice za istu, da je isti otplaćivan u ratama i naznačenim

iznosima, a da je samo u pogledu dijela iznosa tuženi dokazao da je isti isplatio, i to iznos od 1.824,00 KM, koji je uplatio njegov otac, a kako to i proizilazi iz navedenog, kao uostalom i iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke na koji isti nije imao primjedbi, a da u pogledu ostalih isplata, iako je tvrdio da ima uplatnice, iste nije predočio sudu (a teret dokaza je na istome), i na temelju kojih bi prvostepeni, pa tako i ovaj sud mogao steći drugačije uvjerenje tj. da su i ranije rate uplaćivane od strane tuženog tj. njegovog oca, slijedom čega izneseni razlozi žalbe u ovom pravcu su bez utjecaja na drugačiju odluku i ovog suda.

Nadalje, neosnovan je i prigovor tuženog vezano za označenu vrijednost spora u tužbi, obzirom da je tuženi učinio nespornim predmetni tužbeni zahtjev tužiteljice, pa time i označenu vrijednost spora (član 321. stav 2. Zakona o parničnom postupku F BiH) te imajući u vidu činjenicu da se tuženi kod isticanja prigovora rukovodio cijenom nekretnine u momentu kada je kupljena (2013. godina), iako nije osporio navode tužiteljice da je vrijednost iste povećana obzirom da su na tim nekretninama zasađeni orasi i maline, koje su visokog prinosa (vidi zapisnik sa glavne rasprave od 17.11.2021. godine), slijedom čega ni ovaj sud ne nalazi da je kod takvog stanja stvari bila neophodna intervencija suda da istu provjerava odnosno utvrđuje prema okolnostima u vrijeme podnošenja tužbe (član 316. citiranog zakona), tj. da iskazana vrijednost ne odgovara stvarnom stanju, odnosno da je previsoko postavljena, slijedom čega ne stoje ni prigovori vezano za odluku suda o troškovima postupka koji su utvrđeni i dosuđeni tužiteljici. Obzirom da je tuženi podnio protutužbu i da dijelom nije uspio s postavljenim protutužbenim zahtjevom, to odluka suda da se istom odmjere troškovi shodno njegovom uspjehu, a prema iskazanoj vrijednosti protužbenog zahtjeva, i potom da se izvrši prebijanje istih sa troškovima tužiteljice jeste pravilna i zakonita, pa se žalitelj radi nepotrebnog obrazlaganja upućuje na potpuno činjenično i pravno obrazloženje prvostepenog suda koje u cijelosti prihvata i ovaj sud.

Prema tome, a budući da ne stoje razlozi povrede odredaba parničnog postupka koji bi bili od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude te kako se ista temelji na naprijed relevantnim odredbama materijalnog prava, to je valjalo žalbu žalitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednica vijeća

Stana Imamović